

4. POGLAVLJE

VELIKI „DAN POMIRENJA”

Levitski zakonik 16:3-33

Red Tipa i Obilježja Njegovog Antitipa – Junac – Svećenik – Ulazak u Svetinju nad svetinjama s Krvlju – Kad, Ugodni Miomiris i Smrad – Ulazak u Svetinju nad svetinjama – Gospodinov Jarac – Jarac Ispaštaoc – Blagoslivljanje Naroda.

Dan pomirenja kao tip treba razmatrati odvojeno od a opet kao dio i povezan s drugim Tabernakulskim praslukama. Doista, ovi tipovi su sve zasebne *praslike*, takorekuć; svaka od njih ima svoju temu i podučava svoje lekcije, a ipak sve se slažu – dijelovi jedne galerije, i skladne kao djelo jednog velikog Umjetnika. U svima njima prvo trebamo potražiti Glavu, a zatim njegovo Tijelo, pod-svećenike, Crkvu.

Da bi razumjeli značaj Dana pomirenja i njegovo djelo, moramo shvatiti da, iako je naš Gospodin Isus osobno Prvosvećenik pod-svećenstva, Evanđeoske Crkve, „*njegovog Tijela*,” ali u punijem i potpunijem smislu da je on Glava, a mi smo članovi Tijela Velikog Svećenika svijeta. Baš kao što je Aron bio poglavar nad svojim podsvećenstvom, dok je stvarno u svom općem i pravilnom smislu i predstavljajući pod-svećenike, bio zaređen za posluživanje kao Veliki Svećenik „za sav narod” Izraela – tip cijelog čovječanstva željnog pomirenja učinjenog za njihove grijeha i vratiti se u Božansku naklonost i poslušnost.

Kao što posvećivanje antitipskog svećenstva uključuje sve članove Tijela te zahtijeva cijelo Evanđeosko doba kako bi se dovršilo, pa je tako i s prinosom za grijeh, ili žrtvom pomirenja: počelo je s Glavom, a mi, članovi njegova Tijela, dopunjavamo mjeru Kristove patnje koja je preostala. I te patnje zahtijevaju cijelo Evanđeosko doba da ih se dovrši. 1 Pet. 4:13; Rim 8:17; 2 Kor. 1:7; 4:10; Fil. 3:10; Kol 1:24; 2 Tim 2:12; 1 Pet. 5:1,10

„Dan pomirenja,” koji je u tom tipu bio samo dvadeset i četverosatni dan, vidimo da je tada u antitipu cijelo Evanđeosko doba. I sa njegovim krajem žrtvovanje prestaje, slava i blagoslov počinju, a veliki Prvosvećenik (Isus i njegova Zaručnica, postavši *jedno*, Glava i članovi potpuni) stajat će okrunjen za Kralja i Svećenika po Melkisedekovom redu, Kralj Mira – Svećenik na svom prijestolju. Heb. 5:10

Tamo će on stajati pred svijetom (očitovan, prepoznat, ali *neviđen* doslovnim vidom), ne samo kao Kralj i Svećenik, nego i kao veliki Prorok – „Proroka poput mene [Mojsija] podignut će vam Gospodin Bog vaš između braće vaše....I dogodit će se, da će se svaka duša koja neće poslušati tog proroka, istrijebiti iz naroda. (Djela 3:22,23) Kada, tijekom Milenija, pod vladavinom i učenjem ovog velikog Proroka, Svećenika i Kralja, čovječanstvo bude dovedeno do savršenog znanja i sposobnosti, bit će zahtijevana savršena poslušnost i svi koji ju neće pokazati biti će odsječeni od života bez daljnje nade – druga smrt. Djela 3:22,23

Na kraju Židovskog doba Isus se ponudio pojedinačno Izraelu kao prorok, svećenik i kralj, tip ili ilustracija prinosa cijelog Tijela, cjelovitog i proslavljenog Krista, cijelom svijetu. Kao Prorok on ih je poučavao; kao Svećenik „prinio se” (Heb 7:27); i kao Kralj je

ujahao u njihov grad na kraju svoje službe. Ali nisu ga primili ni u jednoj od tih uloga. Tijekom razdoblja Evanđeoskog doba njegova Crkva ili Tijelo priznali su ga kao „učitelja poslanog od Boga” – veliki Prorok; kao „Visokog Svećenika naše profesije”; i kao zakonitog Kralja. Božja riječ, međutim, uči da on neće samo biti prihvaćen od Crkve, već da on (zajedno sa svojim Tijelom, Crkvom) će biti Prorok *za sve ljude*, Svećenik *za sve ljude* i Kralj nad „*svim narodima, pucima i jezicima*”; „Gospodar *svih*”, Svećenik *svih* i Prorok ili učitelj *svih*.

U posvećenju tipskih svećenika vidjeli smo da Aron i njegovi sinovi predstavljaju našega Gospodina Isusa i njegovo Tijelo kao „nova stvorenja,” i junca koji predstavlja njihovu ljudsku prirodu; ali u tipu koji će se sada razmatrati nalazimo kako Aron sam predstavlja cijelog Pomazanika (Glava i tijelo), i dvije različite žrtve, junac i jarac, su ovdje korišteni da predstavljaju odvojenost, no ipak sličnost u patnji, Tijela i njegove glave, kao „prinosa za grijeh.”

Prva Žrtva Dana Pomirenja Junac

Junac je predstavljao Isusa u dobi od 30 godina – *savršenog ČOVJEKA* koji se predao i umro u našu korist. Veliki svećenik, kao što smo već vidjeli, predstavljao je Isusovu „novu” prirodu, pomazanu Glavu i sve članove njegovog tijela unaprijed poznato Bogu. Razliku koja je ovdje napravljena između *čovjeka* i „*novog stvorenja*” trebali bi jasno razumjeti i zapamtiti.* „*Čovjek* Krist Isus koji je dao sebe” s trideset godina, bio je onaj koji je prethodno bio bogat (više prirode),

*Vidi Studije Svetog Pisma, Svez I, Pogl. X i Svez. II, str. 126

ali koji je zbog nas postao siromašan; to jest, postao je *čovjek*, da bi mogao dati jedinu moguću otkupninu za ljude – savršen čovječiji život. (1 Kor. 15:21)

Budući da je kazna čovjekovog grijeha bila smrt, bilo je potrebno da naš Otkupitelj postane čovjek, da „*postane tijelom*,” inače nije mogao otkupiti čovječanstvo. Čovjek je sagriješio i kazna je bila *smrt*; i ako bi naš Gospodin platio kaznu bilo je ključno da bude iste prirode (ali neokaljan, odvojen od grijeha i od rase grešnika), i umrijeti kao Adamova *zamjena*, inače čovječanstvo nikada ne bi moglo biti oslobođeni od smrti. Da bi to učinio čovjek Isus je dao žrtvu „*od svega što je imao*” – slava kao savršenog čovjeka, čast kao savršenog čovjeka koju je mogao prisvojiti, i, konačno, *život savršenog čovjeka*. I to je bilo sve što je imao (osim Božjeg obećanja o *novoj* prirodi i *nadi* koju je to obećanje stvorilo); jer on je zamijenio svoje duhovno biće ili postojanje za čovjeka, što je on učinio „*prinosom za grijeh*,” a što je bilo predloženo juncem Dana Pomirenja. (Ivan 1:14; Isa. 53:10)

Ali pošto se „*čovjek* Krist Isus” dao kao naša OTKUPNA CIJENA, iz toga slijedi da se on ne može vratiti u tu *ljudsku prirodu* koju je dao. Ako bi uzeo natrag otkupninu, mi, otkupljeni, ponovno bismo se vratili pod osudu smrti. Ali, hvala Bogu, njegova žrtva ostaje zauvijek, da bismo mogli zauvijek biti slobodni od Adamske krivnje i njezine smrtno kazne. Ako bi, dakle, Otac ikada dao Isusu *bilo* kakvu čast, slavu ili život kao *nagradu* za njegovu poslušnost čak i do smrti, to mora biti slava, čast i život na nekoj drugoj razini postojanja od čovječje.

Takva je bila Jehovina zamisao za Isusa, naime da ga visoko uzdigne iznad ljudskog nivoa postojanja, i iznad njegovog

predljudskog stanja; iznad svih anđela, kneževina i vlasti, sebi z desna (stanje *glavne* naklonosti, odmah do Jehove) i učiniti ga sudionikom besmrtnosti – božanske prirode. Zbog ovih i drugih radosti postavljene pred Isusa on je „pretrpio križ, prezirući sramotu, i sjeo je s desne strane veličanstva na visini.” Heb. 12:2; Fil. 2:9; Heb. 1:3,4

Nova priroda koju je naš Gospodin primio umjesto ljudske prirode, i kao nagrada za njezinu žrtvu, je ono što je ovdje predočeno Svećenikom. Iako je istina da žrtva *čovjeka* nije bila dovršena sve do križa i da nagrada, *božanska* priroda, nije bila u potpunosti primljena sve do uskrsnuća tri dana kasnije, ipak, po Božjem računanju – i kao što je prikazano u ovom tipu – Isusova smrt (junac) bila je smatrana potpunom kada se Isus *predstavio živom žrtvom*, simbolizirajući njegovu smrt u krštenju. Tamo je on računao sebe *mrtav* – mrtav za sve ljudske ciljeve, za nade u ljudsku slavu, čast ili život – u istom smislu u kojem smo mi, njegovi sljedbenici, potaknuti da se smatramo mrtvima doista svijetu, ali živima kao *nova* stvorenja Bogu. (Rim. 6:11)

To prihvaćanje Isusove žrtve od strane Jehove, u vrijeme njegovog posvećenja, kao da je završena, i on doista mrtav, naznačeno je pomazanjem sa svetim Duhom – „zalogom” ili jamstvom onoga što će primiti kada se smrt stvarno dogodi.

Tako razmatrano, vidimo da je smrt junca bila tip prinosa samog Isusa, kada je on posvetio sebe. To je u skladu s Apostolovom izjavom što se tiče Isusovog posvećenja ili prinosa samoga sebe. On citira Proroka, govoreći: „Evo dolazim (u svitku Knjige piše za mene), Bože, činiti volju tvoju”... da umre i otkupi mnoge. *Eto*, kaže nadahnuti pisac, „Tako on uklanja ono prvo [tj. ostavio je po strani tipske žrtve]

da uspostavi [ili ispuni] drugo [antitip, prava žrtva za grijeh].” Heb. 10:7,9,14 Da; klanje prinosa za grijeh, predočenog juncem, dogodilo se tamo; i tri i pol godine Isusova služba je pokazala da je sva *ljudska volja bila mrtva*, a ljudsko tijelo računalo se takvim, od trenutka posvećenja.

Pomazani Isus, ispunjen s Duhom Svetim u ovom trenutku krštenja, bio je *božansko „novo stvorenje”* (iako ne i *usavršen* kao božanski sve do uskrsnuća): i on se je uvijek pozivao na taj odnos, govoreći: „Riječi koje vam govorim, ne govorim od sebe [kao čovjek], nego Otac koji prebiva u meni [po Duhu svojem], on čini djela. Riječ koju slušate nije moja, nego od Oca koji me poslao.” (Ivan 14,10,24) „Ne moja volja [kao čovjeka], nego tvoja [Oca – božanska] neka bude” u i ovoj „zemljanoj posudi” posvećenoj u smrt. (Luka 22:42)

Junac je bio zaklan u „Dvorištu,” za koje smo vidjeli da je predočavalo stanje vjere i sklada s Bogom, najviše postignuće tijela, ljudske prirode. Isus je bio u tom stanju, savršen čovjek, kada se je ponudio (junac u tipu) Bogu.

Imajmo na umu ove razlike dok ispitujemo djelo tipskog Dana pomirenja, da možemo jasnije razumjeti antitipske stvarnosti. Aron je bio opran, kako bi prikladno predstavljao čistoću, bezgrešnost, „novog stvorenja” – Glave članova njegovog Tijela. („Svaki koji je od Boga začet, ne čini grijeh jer sjeme njegovo u njemu ostaje; i ne može grijешiti jer je od Boga začet.” 1. Ivan. 3:9) Novo stvorenje ne može grijешiti, i njegova je dužnost držati stalnu stražu nad starom prirodom, smatranu mrtvom, da ne bi ponovno došla u život. Jer ako stara volja dijeli kontrolu s novom podrazumijeva da stara nije mrtva i da nova ne „pobjeđuje.” Jer ako bi stara *pobjeđivala* to bi značilo *smrt „novog stvorenja”* – „Drugu smrt.”

Aron je bio odjeven za službu „Dana pomirenja,” ne u svojim uobičajenim „haljinama slave i ljepote,” već u haljine *žrtvovanja*, „lanenu odjeću,” simbol čistoće – pravednost svetih. Ogrtač od lana bio je *znamen* slavnog ogrtača koji slijedi; „Laneni pojas” predstavljao ga je kao slugu, iako ne tako moćnog kao kad, na kraju „Dana pomirenja”, bude bio opasan sa „pojasom” efoda; lanena mitra, bila je ista kao ona koja pripada slavnjoj odjeći, naviještajući savršenu pravednost naše Glave tijekom žrtve, kao i nakon nje. Dakle, antitipski veliki svećenik, s božanskim umom, duhom začet, iako još ne rođen od Duha, bio je spreman i sposoban ostvariti žrtvu pomirenja kod prvog dolaska i nastavio je to činiti, kao što je bilo predočeno u Aronu.

„Ovako neka Aron ulazi u Sveti predio [i u Svetinjnu nad svetinjama]: s juncem za žrtvu za grijeh i ovnom za žrtvu paljenicu. I neka Aron prinese svog junca za žrtvu za grijeh, koja je za njega samog, i obavi pomirenje za sebe i za svoj dom; Neka zatim Aron donese junca za žrtvu za grijeh koji je za [predstavlja] njega samog, i obavi pomirenje za sebe [članove *svoga tijela* – podsvećenike] i za svoj dom [sve vjernike – cijelo „kućanstvo vjere” – Levite]; i neka zakolje junca za žrtvu za grijeh, koja je za [predstavlja] njega samog. Onda neka uzme kadionik pun gorućeg ognjenog ugljčevlja iz vatre sa žrtvenika ispred GOSPODA, i šake pune sitno mrvljenog [napudranog] mirisnog kâda i neka to unese iza zastora [prvog zastora ili „vratiju”]. I neka stavi kâd na vatru pred GOSPODOM [postavljena je kadionica vatrenog ugljena vrh zlatnog oltara u „Svetinji” i tamjan se usitnjavao na njega, postupno dajući dim ugodnog miomirisra], da oblak od kâda [prodirući kroz drugi zastor] pokrije Sjedište milosrđa što je na [pokriva] Svjedočanstvu [Zakon], [kako ne bi poginuo

[kršenjem tih uvjeta, pod kojima samo on može doći u božansku prisutnost prihvatljivo].” (Reci 3,6,11-13.)

Gledajući kroz tip u antitip, idemo sada, korak po korak usporediti Isusovo djelo s ovom proročkom slikom njegovog rada. Kada se je čovjek Krist Isus posvetio odmah je, kao novo stvorenje, postavši začet duhom Svetim, uzeo žrtvovani ljudski život (krv junca) da ga predstavi pred Bogom kao otkupnu-cijenu „za naše grijeha, i ne samo za naše, *već i* za grijeha cijelog svijeta.” Duhom-začet, on više nije bio u stanju „Dvorišta,” nego u prvom odijeljku „Svetinji,” gdje mora ostati i prinijeti svoj kad na vatri kušnje – on mora pokazati svoju odanost Bogu i pravednost po onome što je pretrpio kao začeti Sin, prije ulaska u „Svetinju nad svetinjama,” savršeno duhovno stanje. (Heb. 5:8)

Prvosvećenik je uzeo sa sobom (zajedno s krvlju) vatru sa žrtvenika, i njegove dvije ruke pune mirisnog tamjana prouzrokujući ugodni miomiris; i tako je ispunjenje zavjeta posvećenja našega Gospodina Isusa, tijekom tri i pol godine njegove službe, bilo ugodan i prihvatljiv miomiris za Oca, potvrđujući odmah cjelovitost posvećenja i savršenstvo žrtve. Usitnjeni mirisni tamjan predstavljao je savršenstvo čovjeka Isusa. Vatra s „Bakrenog žrtvenika” predstavljala je kušnje kojima je bio podvrgnut; i to što ju je svećenik nosio sa sobom označava da naš Gospodin mora, svojim putem vjernosti, navesti progonstva na sebe. I kada su savršenstva njegova bića (tamjana) došla u kontakt kušnjama života (vatrom), dao je savršenu poslušnost Božanskoj volji- ugodni miomiris. Tako je pokazano njegovo iskušenje u svemu, a opet bez grijeha. Kao što je tamjan morao biti sav konzumiran u vatri, tako je i on dao *sve* od sebe u poslušnosti. Svećenik je s „dvije ruke pune ruke”

dao svoj prinos, predstavljajući tako puni kapacitet i sposobnost pravednosti našeg Gospodina – zahtjevane i prinesene.

No, dok je Isus, kao „novo stvorenje,” tako bio unutar „Svetinje,” uživajući u svjetlu zlatnog svijećnjaka, hranjen kruhom istine, i nudeći prihvatljiv tamjan Jehovi, pogledajmo u „Dvorište,” i još dalje, izvan „Tabora,” i pogledajmo još jedan rad koji napreduje istovremeno. Zadnji put smo vidjeli mrtvog junca, u „Dvorištu,” koji predstavlja čovjeka, Isusa, posvećenog u tridesetoj godina, na krštenju. Sada je njegov loj bio postavljen na „Bakreni Žrtvenik,” i s njime i bubrege i razne životno važne organe. Žestoko gore jer junac ima mnogo loja. Oblak dima, zvan „ugodni miomiris Bogu,” uzdiže se pred očima svih koji su u „Dvorištu,” Leviti – domaćinstvo vjere, vjernici.

To predstavlja kako je Isusova žrtva izgledala *vjerujućim ljudima*. Vidjeli su odanost, požrtvovnost, ljubav, revnost (loj) kako se uzdiže Bogu kao ugodna i prihvatljiva žrtva, tijekom tri i pol godine službe našeg Gospodina. Dobro su znali da je s njim Otac uvijek bio dobro zadovoljan. Znali su iz onoga što su vidjeli u „Dvorištu” (u tijelu) da je prihvatljiv, iako nisu mogli vidjeti žrtvu u njenoj punoj raskoši i savršenstvu kako je izgledala u Jehovinim očima (u „Svetinji”), ugodni miomiris na „Zlatnom žrtveniku.”

I dok ove dvije vatre gore (u „Dvorištu” „loj,” i u „Svetinjii” „kad,” i njihovi ugodni miomiris *u isto vrijeme*) postoji još jedna vatra „izvan tabora.” Tamo se tijelo od mesa uništava. (redak 27) To predstavlja Isusovo djelo kako ga vidi svijet. Njima se čini bezumnim da on treba provesti svoj život u žrtvovanju. Oni ne vide potrebu za tim kao čovjekovom otkupninom, niti duh poslušnosti koji ga je potaknuo, kao što je sam Otac to vidio. Oni ne vide savršenstva puna ljubavi našeg

Gospodina i samodricanja kako ih vjernici (u stanju „Dvorišta”) vide. Ne, niti su u njegovo vrijeme ili nakon toga vidjeli u njemu svojeg idealnog junaka i vođu; vidjeli su uglavnom samo one elemente njegovog karaktera koje su prezirali kao slabe, da nisu bili u takvom stanju da ga vole i dive mu se. Za njih je njegova žrtva bila i jeste uvredljiva, prezrena: prezren je bio i odbačen od ljudi, i dok su takorekuć, oni pocrvenjeli i sakrili svoja lica od njega, kao, u tipu Izraelci su se okrenuli gadeći se od smrada gorućeg trupla.

Vidimo, dakle, kako je Isusov život tijekom tri i pol godine ispunio sve tri ove slike: Njegova žrtva savršene muškosti bila je, pred očima svijeta, bezumna i gnusna; u očima vjernika, žrtva prihvatljiva Bogu; U Jehovinim očima, „ugodni miomiris.” Sve su završile odjednom – na križu. Junac je u potpunosti bio zgotovljen, loj u potpunosti spaljen, a tamjan sav prinešen, kada je Isus povikao: „*Dovršeno je!*” i umro. Tako je *čovjek* Krist Isus dao sebe kao otkupninu za sve.

Budući mu je kad sa „Zlatnog žrtvenika” prethodio i bio je zadovoljavajući, Prvosvećenik je prošao ispod drugog „Zastora” u „Svetinju nad svetinjama.” Tako je i s Isusom: budući je tri i pol godine prinio prihvatljiv kad u „Svetinji,” posvećenom i duhom začetom stanju, on prošao s one strane „Drugog zastora,” smrti. Tri dana je bio pod „Zastorom” u smrti; zatim je ustao u savršenstvo božanske prirode s onu stranu tijela, s onu stranu Zastora, „savršeni otisak Očeve osobe.” On je bio „ubijen u *tijelu*, ali oživljen u *duhu*,” „posijano naravno [ljudsko] tijelo, podignuto duhovno tijelo.” Tako je naš Gospodin dosegao *stanje* „Svetinje nad svetinjama,” savršenstvo duhovnog bića, u njegovom uskrsnuću. (1 Pet. 3:18; 1 Kor. 15:44)

Njegov sljedeći rad bio je predstaviti krv pomirenja (redak 14) – cijena našeg otkupljenja – Bogu, jer „mi smo bili

otkupljeni...dragocjenom krvlju (žrtvovani život) Krista.” (1. Pet. 1:19) Svećenik, u prisutnosti Jehovinoj, koji je bio predstavljen sa Šekina svjetlom između Kerubina na „Prijestolju Milosti,” poškropio je ili predstavio krv Jehovi – škropeći je po i ispred Prijestolja Milosti. Tako je naš Gospodin Isus, nakon četrdeset dana, uzišao na visinu, „da se pojavi u nazočnosti Boga ZA NAS”, i predstavio je u našu korist, i kao cijenu našeg otkupa, vrijednost i zaslugu žrtve koja je upravo završila na Kalvariji. (Heb. 9:24)

Druga Žrtva Dana Pomirenja Gospodinov Jarac

Sada ostavljamo velikog svećenika pred „Prijestoljem Milosti” dok mi izlazimo u Dvorište da svjedočimo drugom djelu. Mi citiramo:

„Zatim neka od zajednice sinova Izraelovih uzme dva jarića za žrtvu za grijeh i jednog ovna za žrtvu paljenicu. I neka Aron prinese svog junca za žrtvu za grijeh, koja je za njega samog, i obavi pomirenje za sebe i za svoj dom; onda neka uzme oba jarca te ih postavi pred GOSPODA na ulaz u Šator sastanka. I neka Aron baci ždrijeb za oba jarca: jedan ždrijeb za GOSPODA, a drugi ždrijeb za jarca za otpuštanje. Zatim neka Aron donese jarca na kojega je pao ždrijeb za GOSPODA i prinese ga za *žrtvu za grijeh*. A jarca na kojega je ždrijeb pao da bude jarac za otpuštanje neka bude postavljen živ pred GOSPODA, da se njime obavi pomirenje te mu se dopusti da ode u pustinju kao jarac za otpuštanje.” (reci 5-10)

Ova dva jarca, uzeta iz Izraela i dovedena u „Dvorište,” tip su ili predočavaju sve koji su, dolazeći iz svijeta i prihvaćajući Isusovo otkupljenje, potpuno posvetili njihove živote, čak i do smrti, u Božju službu, tijekom ovog Evanđeoskog doba. Najprije uzeti iz „Tabora” ili svjetskog stanja, „grešnici, baš i

kao drugi,” dovedeni su u „Dvorište,” vjeru ili *opravdano* stanje. Tamo predstavljaju sebe pred Gospodinom (predstavljeno sa jarcima na vratima Tabernakula), želeći postati mrtvi sa svojim Otkupiteljem, Kristom Isusom, kao *ljudska* bića; i da uđu u nebeske ili duhovne uvjete kao što je on učinio: prvo, duhom začeto stanje duhovnog uma, i drugo duhom rođeno stanje duhovnog tijela – predstavljeno u „Svetinji” i „Svetinji nad svetinjama,” pojedinačno.

Ali naš Gospodar izjavljuje da neće svi koji kažu, Gospodine! Gospodine! ući u Kraljevstvo; tako da, također, ovaj tip pokazuje da neki koji kažu: „Gospodine, ovdje posvećujem sve od sebe,” obećavaju više nego što su spremni napraviti. Oni ne znaju što obećavaju, ili koliko košta samoodricanje, da uzmu križ svakodnevno i slijede korake čovjeka Isusa [*junac*] – „izaći k njemu izvan tabora [do krajnjeg nepoštivanja i uništavanja ljudskih nada, itd.] noseći njegovu sramotu.” (Heb. 13:13)

U ovom tipu dvaju jaraca, obje klase onih koji su se *zavjetovali* da postanu mrtvi s Kristom su zastupljeni: oni koji stvarno idu njegovim stopama, kao što nam je on ostavio primjer, i oni koji su „zbog *straha pred* [ovom] *smrću* sav njihov život bili podložni ropstvu.” (Heb. 2:15) Prvi razred je „Gospodinov jarac, „drugi je „jarac za otpuštanje.” Obje ove klase jaraca, kao što ćemo vidjeti, imat će udio u *djelu* pomirenja – u dovođenju svijeta u potpuni sklad s Bogom i njegovim Zakonom, kada ovaj „Dan Pomirenja,” Evandeosko doba završi. Ali samo prvi razred, „Gospodinov jarac,” koji slijede Vođu, dio su „*žrtve za grijeh*,” i na kraju članovi njegovog proslavljenog Tijela.

Bacanje ždrijeba da se vidi koji će jarac biti „Gospodinov jarac” a koji je „jarac za otpuštanje,” ukazivalo je na to da Bog ne pravi izbora tko će od onih koji se predstave osvojiti

nagradu. To pokazuje da Bog ne određuje *proizvoljno* koji od posvećenih postaju sudionicima božanske prirode i sunasljednici s Kristom našim Gospodinom, a koji ne. Oni koji trpe s njim vladat će s njim: oni koji uspiju izbjeći vatrene kušnje, kompromitirajućim pravcem postupanja, propuštaju i sunasljeđe u slavi. (Rim 8:17)

Svaki *vjernik*, svaki *opravdani* (Levit) u „Dvorištu,” koji se predstavlja tijekom Dana Pomirenja, Evandeoskog doba, prihvatljiv je kao žrtva – Sada je prihvatljivo vrijeme. I onaj koji drži svoj savez i izvršava žrtvu tipski je predstavljen u „Gospodinovom jarcu.” Oni koji se ne predaju spremnim žrtvama, „voleći sadašnji svijet,” predstavljeni su u „jarcu za otpuštanje.”

Da se vratimo Prvosvećeniku: Nakon što je poškopio „Prijestolje Milosti” (doslovno, *Pomirilište*, ili mjesto gdje je napravljeno zadovoljenje) s krvlju junca sedam puta (savršeno), „Zatim neka zakolje jarca za žrtvu za grijeh, koja je *za narod*, i neka unese njegovu krv iza zastora i tom krvi učini *kako je učinio* s krvlju od junca; i neka njome poškopri po Sjedištu milosrđa i pred Sjedište milosrđa.” (reci 14,15) Jednom riječju, sve što je učinjeno s juncem je ponovljeno s „Gospodinovim jarcem.” Zaklao ga je isti Prvosvećenik; njegova krv je poškopljena na isti način; njegov loj, itd., spaljen je na žrtveniku u „Dvorištu” također. (Vrijedno je primijetiti da iako je glavni junac uvijek vrlo debeo, jarac je vrlo vitka životinja. Tako je naš Gospodin Isus, kako ga je predstavljao junac, imao veliko obilje loja, revnosti i ljubavi za njegovu žrtvu, dok su njegovi sljedbenici, koje predstavlja jarac, u usporedbi vitki.) Tijelo „Gospodinovog jarca” spaljeno je na isti način kao i tijelo junca – „izvan tabora.”

Apostol Pavao objašnjava da su samo one životinje koje su bile *žrtve za grijeh* bile spaljene izvan tabora. A onda dodaje: „*Izađimo stoga k njemu izvan tabora noseći njegovu sramotu.*” (Hebr. 13:11-13) Tako je postavljen neupitan dokaz ne samo da su Isusovi *sljedbenici* predstavljeni sa tim „Gospodinovim jarcem,” nego i da njihova žrtva, računata sa njihovom Glavom, Isusom, sačinjava dio žrtve za grijeh svijeta. „Pogrde onih koji tebe pogrđuju na mene su pale.” (Psa. 69:9)

Kao i s juncem tako i s jarcem u žrtvama za grijeh: *spaljivanje* „izvan tabora” predstavlja neuvažavanje s kojim će prinos vidjeti oni izvan tabora – koji nisu u saveznom odnosu s Bogom – nevjerni. (1) Oni koji priznaju žrtvu Tijela Kristovog s božanskog stajališta, kao ugodni miomiris Bogu, prodirući čak i do sjedišta milosrđa, samo su rijetki. koji su i sami u „Svetinji” – „sjedeći s Kristom u nebeskim predjelima.” (2) Oni koji priznaju žrtve svetaca, predstavljenih lojem „Gospodinovog jarca” žrtve za grijeh na bakrenom žrtveniku i koji shvaćaju njihovo samoodricanje kao prihvatljivo Bogu, brojniji su – svi koji zauzimaju stanje opravdanja „Dvorište” – „kućanstvo vjere.” (3) Oni izvan tabora, koji vide ove žrtvovatelje i njihovo samoodricanje samo kao spaljivanje „nečist svijeta i izmet” su klasa daleko od Boga – njegovi „neprijatelji kroz zla djela.” To su oni za koje je naš Gospodin prorekao: „Oni će zbog mene lažući svakojake zle riječi, protiv vas govoriti.”

Koje lekcije te stvari usađuju? Da toliko dugo dok smo mi sami pravi žrtvovatelji u „Svetinji” ili pravi članovi „kućanstva vjere” u „Dvorištu,” nećemo pogrđivati bilo koga od onih koji su pravi žrtvovatelji ovog sadašnjeg vremena. Niti ćemo biti zaslijepljeni zlobom, mržnjom, zavješću ili sukobom – kako ne

bi mogli vidjeti žrtve koje Bog prihvaća. Što ćemo onda reći o onima, koji su jednom bili „braća” dionici u istim žrtvama i prinositelji na istom „Zlatnom žrtveniku,” i sučlanovi reda kraljevskog svećenstva, koji postaju toliko promijenjeni, toliko opsjednuti protivnim duhom, da mogu neprestano govoriti zlo o svojim susvećenicima! Zasigurno se moramo „*bojati*” za njih (Heb 4:1) da su *napustili* „Svetinju,” i „Dvorište,” i izašli van od sveg odnosa s Bogom – u „vanjsku tamu.” Mi bi trebali učiniti sve što je u našoj moći da ih vratimo (Jak. 5:20); ali ni u kojem slučaju ne smijemo napustiti „Svetinju” vraćajući zlo za zlo, uvredu za uvredu. Ne, svi koji bi htjeli biti vjerni pod-svećenici moraju slijediti korake velikog Prvosvećenika i ljubiti svoje neprijatelje i činiti dobro onima koji ih progone. Moraju oponašati onoga „koji, kad je bio psovan nije zauzvrat psovao, kad je patio nije prijetio, nego je sebe predao onomu koji sudi pravedno.” (1. Pet. 2:23)

Gospodinov jarac predstavljao je sve Gospodinovo „malo stado” vjernih sljedbenika. Svi su oni isti; svi oni dolaze istim „*uskim putem*”; pa što vrijedi za grupu kao cjelinu vrijedi i za svakoga od njih. Stoga „Gospodinov jarac” predočavao je svakoga od njih i njegovu žrtvu, osim što je cijela morala biti dovršena i žrtva svih završena prije nego što će „krv” jarca (predstavnik cijelog tijela Kristovog) biti predstavljen na „Sjedištu Milosrđa.”

Krv poškropljena po i ispred „Sjedišta Milosrđa” bila je u obliku križa, s vrhom ili glavom križa na „Sjedištu Milosrđa.” To je pokazano u opisu: „Neka tada uzme od krvi junca te svojim prstom poškropi istočno od Sjedišta milosrđa [prema „Zastoru”], i ispred [preko, ispred] Sjedišta milosrđa.” Tako su dovršeni prinosi za grijeh za grijehe Izraela – junac za *pod-svećenike*, Prvo

Svećenikovo „tijelo”, i za Levite, „kućanstvo vjere” sadašnjeg doba; jarac „za narod,” Izrael – tip cijelog svijeta koji će, pod znanjem i mogućnostima budućnosti, postati Božji narod.

Stoga jasno vidimo da je cijelo ovo Evandeosko doba doba patnje i smrti, onima koji žrtvuju čovječju, zemaljsku prirodu, kako bi postali sudionici duhovne, nebeske. Čim je Isusova žrtva u korist njegova „Tijela” i „kuće” bila potpuna i predstavljena pred Ocem nakon njegova uzašašća, dokaz o Očevom prihvaćanju njegove žrtve bio je poslan – Pentekostalno krštenje predstavnika njegove Crkve, njegovog Tijela i njegove kuće. Tamo je njegovo pomazanje, Sveti Duh (simbolizirano svetim uljem za pomazanje), došlo na Crkvu i nastavlja se od tada na svim živim članovima Tijela Prvosvećenika i ne treba ponavljanje: jer svaki uronjen u Krista, kao član njegova Tijela, jest uronjen u njegov Sveti Duh, duh koji oživljava svakog člana tog tijela.

To davanje Duha Svetoga bilo je Božji znak prihvaćanja onih koji su vjerovali u Isusa koji su već bili posvećeni i čekali prema uputama Gospodara, na Očevu prihvaćanje njihovih žrtava (prihvatljivo u Ljubljenome), i za njihovo začće kao sinova duhom posvojenja. Ovaj dolazak Duha Svetoga, Gospodinove moći ili „ruke,” na Pedeseticu prikazan je u tipu (redak15) kada Prvosvećenik dolazi na vrata Tabernakula i polaže svoje ruke na „Gospodinovog jarca” i ubija ga. Upravo kao što je duh Očev omogućio Isusu da ostvari sve što je bilo predstavljeno ubijanjem junca, tako isti duh, moć ili utjecaj Boga, duh ili utjecaj Istine, kroz Krista, na klasi „Gospodinovog jarca,” omogućuje im da se razapinju kao ljudi – da ubiju jarca, izopačenu *volju* – u nadi obećane

slave, časti i besmrtnosti božanske prirode, kao „novih stvorenja u Kristu.”

Tako je, na primjer, apostol Pavao, kada je bio opsjednut duhom Vođe i Glave, mogao računati na sve stvari, samo gubitkom i smećem da bi mogao osvojiti [članstvo u] Kristu i naći se *u njemu*. Inspiriran tom nadom i duhom mogao je reći: „Ja [novo stvorenje] živim, ali ne ja [staro stvorenje, predstavljeno u posvećenom jarcu].” Bilo je spaljeno s prijekorom i prezirom svijeta – izvan tabora. Pavlove *zemaljske* naklonosti i moći su sve bile predstavljene Bogu živom žrtvom. Zatim je Krist živio u njemu, nada slave – *Kristov um*, razapinjući i obuzdavajući njegovu izopačenu i opravdanu ljudsku prirodu i njezinu volju.

Dok je zapravo bio u svijetu, on nije bio dio njega; i do te je mjere to bila istina da je mogao reći: „A što sada živim u tijelu, živim po *vjeri* koja dolazi od Sina Božjega.” (Gal. 2:20) Da, po vjeri je postao „novo stvorenje” kome su pripadala nadasve velika i dragocjena obećanja božanske prirode, ako bude bio vjeran. (2 Pet. 1:4) Živio je u stanju „Svetinje,” hraneći se „kruhovima predstavljanja,” i neprestano je bio prosvijetljen svjetlom iz „Zlatnog Svijećnjaka.” Tako opremljen znanjem i snagom, mogao je prinijeti „kad” prihvatljiv Bogu po Isusu Kristu; to jest, žrtva Apostola Pavla, zbog Isusove zasluge koja mu je pripisana, bila je prihvatljiva Bogu. Tako je držao jarčju prirodu uvijek *žrtvovanom*; ne samo da je držao tjelesnu *volju* mrtvom, nego koliko je to moguće držao je tijelo „obuzdanim” – podložno novoj volji. Stoga isto su učinili i ostali članovi grupe „Gospodinovog jarca,” iako drugi nisu bili tako nadaleko poznati. Pavlova žrtva poslala je vrlo bogat ugodni miomiris;

njegova je bila žrtva vrlo ugodnog mirisa Bogu, no ipak kao što je naša bila prihvatljiva Bogu, ne zbog vlastite vrijednosti, već zbog toga što je bila prinesena i sudjelovala u zaslugama Krista, Otkupitelja, „Zlatnog žrtvenika.”

Dok je jarac nadopunjavao ono što je bilo preostalo iza prinosa za grijeh, dovršavajući žrtvu koju je započeo junac, tako čini „malo stado,” koje slijedi nakon Isusa, „dopunjava ono što preostaje Kristovim mukama.” (Kol. 1:24) Ne da su naše žrtve same po sebi vrijedne, kao što je bila ona našeg Gospodina, jer je samo on bio savršen i pogodan za otkupninu, prinos za grijeh: prihvatljivost naših prinosa je kroz njegovu zaslugu koja nam je pripisana, prvo nas opravdavajući: a onda, kroz milost koja nam omogućuje da prinesemo sebe *opravdane u savršenoj žrtvi* našeg Gospodina, nama, kao članovima njegovog Tijela, dan je udio u Kristovim patnjama, da bismo u konačnici mogli dijeliti i njegovu slavu – sudjelujući u njegovom budućem djelu blagoslivljanja cijelog čovječanstva prednostima i mogućnostima obnove.

Mora doći vrijeme kada će žrtva posljednjih članova tog „Gospodinovog jarca” biti spaljena i prinos za grijeh zauvijek završen. Da smo sada u neposrednoj blizini kraja „Dana pomirenja,” te da se posljednji članovi ovog razreda „Gospodinovog jarca” sada žrtvuju, čvrsto vjerujemo, na temelju dokaza drugdje danih. Uskoro će posljednji članovi ovoga razreda, Tijela Kristovog, otići na drugu stranu drugog „Zastora” – iza tijela – u savršenstvo duhovne prirode koja je već započela u novom umu ili volji koji sada kontrolira njihova smrtna tijela. I ne samo to, nego takvim vjernima obećana je najviša od duhovne prirode – „božanska priroda.” (2 Pet. 1:4)

Prolazak drugog „Zastora” znači Tijelu ono što je to značilo Glavi: to znači, u predstavljanju krvi jarca, što je to značilo u predstavljanju krvi junca. Tijelo svećenika koje prolazi kroz

drugi „Zastor,” noseći krv jarca, predstavljao je prolazak Tijela Kristova u cijelosti izvan ljudskih uvjeta u savršenstvo božanske prirode, kada ćemo biti poput Krista Isusa, koji je sada „izraziti lik Očeve osobe.” O blažene nade! „Bit ću zadovoljan, kad se probudim s tvojim obličjem,” govorilo se je proročki za Isusa; i kako uzvišeno obećanje da ćemo „biti poput njega!” (Heb. 1:3; Rim 8:29; Psa. 17:15; 1 Ivan 3:2)

O da možemo, samo osvojiti nagradu za kojom trčimo, tada –

„Propadni svaka draga ambicijo,
Sve što smo tražili od zemlje ili poznatog;
Ipak, koliko je bogato naše stanje –
Nebeske izgleda sada posjedujemo..,”

Kada „Svetinja nad svetinjama” bude bila dostignuta, dokaz žrtve *Tijela* „za narod,” bit će predstavljen, kako je predočeno sa krvi jarca poškropljenom po „Sjedištu Milosrđa.” „I tako će obaviti pomirenje za Sveti predio zbog nečistoća sinova Izraelovih i zbog njihovih prijestupa, za sve njihove grijeh; a tako neka učini i za Šator sastanka koji ostaje među njima usred njihovih nečistoća.” (Lev. 16:16)

Kada bude predstavljena, bit će prihvaćena „za narod”, kao što je ona našeg slavnog Vođe bila prihvaćena „za sebe [svoje tijelo], i njegov dom [kućanstvo vjere].” Tako će djelo pomirenja biti ostvareno. Grijeh i osuda bit će u potpunosti pokriveni za sve, a veliki rad davanja svijetu velikih rezultata tog pomirenja brzo će slijediti – baš kao što je došao blagoslov Pedesetnice na „Tijelo” i njegov refleksni utjecaj došao je na „kućanstvo,” brzo nakon prihvaćanja Isusove žrtve – nakon što je otišao s onu stranu „Zastora” tijela i predstavio našu otkupnu žrtvu pred Bogom.

Škropljenje svih stvari krvlju pokazalo je da je „krv”

potpuno zadovoljstvo, i također je naznačilo da rad sa „jarcem za otpuštanje,” koji je uslijedio, nije bio dio prinosa za grijeh i nije bio potreban za dovršenje „pomirenja.” Stoga u njemu moramo vidjeti neki drugi cilj i značaj.

Jarac Za Otpuštanje

„A kad dovrši pomirenje Svetog predjela [Svetinje nad svetinjama], i Šatora sastanka [Svetinje] i žrtvenika [u „Dvorištu”], neka donesu živog jarca. I neka Aron položi obje svoje ruke na glavu živog jarca [jarac za otpuštanje] i nad njim ispovijedi svu nepravdu sinova Izraelovih [tip *svijeta*], i sve njihove prijestupe, za sve njihove grijeh; neka ih položi jarcu na glavu i neka ga pošalje u pustinju, rukom *spodobnog* čovjeka [bilo kojeg prikladnog], a on neka pusti jarca u pustinji.” (reci 20-22)

Kao što je već i prije izraženo, razumijemo da je ovaj „jarac za otpuštanje” koji je bio predstavljen za žrtvovanje s drugim, ali nije se uspio žrtvovati i slijediti primjer junca, predstavljao klasu Božjeg naroda, koji su napravili savez da postanu mrtvi svijetu, da žrtvuju svoje opravdane ljudske prirode, ali ne uspijevaju izvršiti zavjetovane žrtve. Ovaj „jarac” ne predstavlja „one koji se odvrćaju natrag u propast,” one koji se vraćaju kao svinja da se valjaju u blatu grijeha (Heb 10:39; 2 Pet 2:22), ali razred koji nastoji izbjeći grijeh, živjeti moralno i odati počast Gospodinu; ipak, tražeći i čast i naklonost svijeta, oni se suzdržavaju od provedbe žrtvovanja zemaljskih prava u službi Gospodnjoj i Njegove stvari.

Ova *klasa* „jarca za otpuštanje” postojala je tijekom cijelog ovog Evanđeosko doba. Jedan jarac i djelo napravljeno s njim, na kraju „Dana pomirenja,” predstavljalo je u općem smislu

svakog pojedinca te grupe tijekom Doba, iako je posebno predstavljalo članove ovog razreda koji žive na kraju doba žrtvovanja. Pogledajmo najprije na Božje namjeravano postupanje s članovima ove grupe koji će živjeti kada djelo prinosa za grijeh bude dovršeno – posljednji članovi grupe „jarca za otpuštanje” – i zatim pogledajmo kako će se tip primjenjivati i na prethodne članove iste klase.

Imajte na umu da se sada bavimo sa stvarima koje su buduće, *nakon* „prinosa za grijeh.” „Gospodinov jarac” još nije u potpunosti spaljen, dakle „malo stado,” predstavljano sa tijelom svećenika, još nije otišlo s onu stranu drugog „Zastora” u stanje savršenstva duha; i posebno djelo sa živim „jarcem za otpuštanje” neće se dogoditi sve do nakon toga.

Drugi tekstovi Svetog Pisma (Otk 7:9,13-17 i 1 Kor 3:15) pokazuju da će postojati „veliko mnoštvo” koje je tijekom ovog doba ušlo u utrku za glavnom nagradom sunasljeđa s Isusom i koji ne uspijevaju „tako trčati” da bi ju stekli. Ovi iako su „isključeni,” što se tiče nagrade (1 Kor. 9:27), ipak predmet su Gospodinove ljubavi; jer u srcu su prijatelji pravednosti, a ne grijeha. Dakle, po njegovim providnostima kroz životne okolnosti, Gospodin će uzrokovati da prođu kroz „veliku nevolju,” čime se postiže za njih „uništenje tijela, da duh može biti spašen u dan Gospodina Isusa.” (1 Kor. 5:5) Oni su posvetili svoj opravdani ljudski život, i Bog je prihvatio to posvećenje i *računao* ih, u skladu s njihovim savezom, mrtvima kao ljudska bića i živima kao *nova* – duhovna – stvorenja. Ali, njihovim neprovođenjem ugovora o samožrtvovanju, odsjekli su se od „Kraljevskog svećenstva” – od članstva u *Tijelu* Kristovom. „Svaku mladicu na meni koja ne donosi plod uklanja.” (Ivan 15:2)

Oni su u stanju vrijednom žaljenja: nisu uspjeli osvojiti nagradu, prema tome, ne mogu imati božansku prirodu; niti mogu imati *obnovu* ljudskog savršenstva sa svijetom; jer u svojem posvećenju sva ljudska prava i prednosti bile su zamijenjene za duhovne i priliku za trčanje utrke za *božanskom* prirodom. Ali premda ne dobrovoljni pobjednici, Gospodin ih voli, i *izbavit* će one koji su zbog straha od smrti (strah od prezira – strah od prijekora koje nose junac i jarac izvan „Tabora” – u divljini, odvojeno ili mrtvo stanje) bili cijeli život podložni ropstvu – ropstvu straha od *ljudi* i ljudskih tradicija i mišljenja, što uvijek donosi zamku i zadržava od potpune poslušnosti Bogu, čak i do smrti. (Heb. 2:15)

Naklonošću Prvosvećenika, ovo veliko mnoštvo mora ići u „veliku nevolju” radi *uništenja* tijela. To ih neće učiniti dobrovoljnim pobjednicima niti im dati članstvo u Tijelu – Nevjesti Kristovoj. To im neće dati mjesto na *prijestolju* Kraljeva i Svećenika, nego položaj „*pred* prijestoljem,” kao savršena duhovna bića, iako ne najvišeg duhovnog reda – božanskog. Iako neće posjedovati *krunu* života, besmrtnost, ali ako se budu ispravno uvježbali kroz nevolju oni će postići stanje „poput anđela.” Oni će služiti Bogu *u* njegovu Hramu, iako oni neće biti članovi tog simboličnog Hrama koji je Krist. (Otkr. 7:14,15)

Ova klasa, zastupljena u „jarcu za otpuštanje,” bit će *poslana* u Pustinjsko stanje odvojenosti od svijeta, prisiljeni od strane „sposobnog čovjeka” – nepovoljne okolnosti – tu će biti udarani nedaćama sve dok se ne nauče taštini, prijevari i krajnjoj bezvrijednosti odobravanja svijeta, i sve dok sve ljudske nade i ambicije ne umru i oni budu spremni reći, Božja volja, a ne moja, neka bude učinjena! Svijet je uvijek spreman

prezirati i odbaciti ukorene i unesrećene, iako su njegov obmanjujući osmijeh i njegove prazne počasti iskreno priželjkivane od njih. Tijelo „jarca za otpuštanje” nije bilo spaljeno u divljini: samo su prinosi za grijeh (junac i „Gospodinov jarac”) bili spaljeni. (Heb. 13:11) Spaljivanje žrtvi za grijeh predstavljalo je stabilno, kontinuirano podlaganje tih razreda vatrenom iskušenju patnje – „vjerni [spremne žrtve] do smrti.” Obje klase pate čak i do smrti ljudske volje i tijela; ali oni od prve klase umiru spremno: oni su spaljeni stalnim razapinjanjem tijela, kao što je prikazano u simbolu vatre koja stalno gori sve dok više ne ostane ništa da izgori. One iz drugog razreda se jednostavno šalje u divljinu i tamo ostaju umrijeti nerado. Njihova ljubav prema odobravanju svijeta propada sa zanemarivanjem, prezirom i prijekorom od strane svijeta; i njihova nova duhovna priroda u međuvremenu dozrijeva u život. Klasa „Gospodinovog jarca” polaže ljudsku prirodu po Gospodinovom duhu i pomoći, *žrtveno*, spremno, dobrovoljno: razred „jarca za otpuštanje” ima svoje tijelo *uništeno* pod božanskom providnosti, da duh može biti spašen.

Ne samo da će to uskoro biti značajno ostvareno, s posljednjim članovima ovog razreda „jarca za otpuštanje,” nego je isto donekle bilo ispunjeno tijekom cijelog Evandeosko doba; jer je uvijek postojala klasa, velika, koja je samu volju prepustila smrti samo *prisilom*; i, umjesto dobrovoljnog žrtvovanja, pretrpjeli su „*uništenje* tijela.” (1 Kor. 5:5) Razredi koje predstavljaju oba jarca razvijaju se jedan uz drugog tijekom cijelog doba.

Kada će svi članovi „malog stada” otići s onu stranu „Zastora,” Božanske providnosti, ruka Gospodinova, oslobodit će one vezane, „koji su, kroz strah od smrti [svijetu], cijeli

život bili podložni ropstvu,” rušenjem mnogih teorija, vjerovanja i tradicija ljudi i velikih *nominalnih* crkvenih organizacija, u i kojima je njegov narod klase „jarca za otpuštanje” bio zadržan – spriječen u slušanju i poslušnosti Gospodinovom glasu.

Prisiljeni na slobodu zbog pada „Babilona” iako shvaćajući da je *velika nagrada* izgubljena, ti „sveci iz nevolje” tada će čuti glas Prvosvećenika i naći se prisiljenima biti u Pustinjskom stanju odvajanja i uništenja tijela. Ni u jedno prethodno vrijeme nije bilo toliko POSVEĆENIH *vezanih* kao sada; ipak, bilo je nekih tijekom cijelog doba.

Svi posvećeni iz obje klase (klase Gospodinovog jarca i klase jarca za otpuštanje) prolaze kroz velika iskušenja i nevolje; ipak, jedna klasa smatra ih lakim nevoljama, radosno prihvaćenima, kojima se raduju da su uzeti u obzir dostojnima trpjeti. Njihova je *spremnna žrtva*, kao i žrtva Glave. Za drugu klasu one su opterećujuće, velike nevolje, gotovo bez radosti – *prisilno uništenje* tijela. I proporcionalno su različiti njihovi položaji i nagrade na kraju utrke.

Žrtve Paljenice Dana Pomirenja

„Zatim neka Aron uđe u Šator sastanka [Svetinju] i svuče lanenu odjeću koju je on bio odjenuo kad je ulazio u Sveti *predio* [Svetinju nad svetinjama] i neka je ondje ostavi. Onda neka opere svoje tijelo vodom na Svetom predjelu [Dvorište] i odjene svoju [uobičajenu] odjeću [odjeću slave i ljepote] te izađe i prinese svoju žrtvu paljenicu i žrtvu paljenicu naroda i obavi pomirenje za sebe [Tijelo – Crkva – „malo stado”] i za narod” isto pomirenje ilustrirano ili predočeno s drugog stajališta.

Žrtva paljenica sastojala se od dva ovna (reci 3,5), jedan predstavljajući junca, a drugi Gospodinovog jarca. Oni, budući da su slični, pokazuju sklad i jednost žrtve koju su napravili Isus i njegovi sljedbenici – da su u Božjim očima sve one jedna žrtva. „Jer i onaj koji posvećuje [Isus] i oni koji su posvećeni [malo stado], svi su od jednog. Jer se zbog tog razloga ne stidi zvati ih braćom.” (Hebr. 2:11)

To se dodatno pokazuje u postupanju sa svakom od tih žrtava. Ovnovi „žrtve paljenice” izrezani su na komade i oprani i komadi položeni na glavu na žrtveniku i spaljeni – žrtva paljenica ugodnog miomirisa za Jehovu. Budući da su oba ovna tako tretirana, pokazuje da su po Jehovinoj procjeni svi oni bili dijelovi jedne žrtve; udovi koji su se pridružili Glavi, prihvatljivi u cjelini, kao *pomirenje* za grijeh svijeta – čime se zadovoljavaju potraživanja pravde u korist cijelog svijeta grešnika.

Kao što su prinosi za grijeh ilustrirali žrtvenu smrt Otkupitelja, tako je i žrtva paljenica koja je poslije slijedila ilustrirala Božje očitovano prihvaćanje *iste* žrtve. Ne zaboravimo da Bog tako pokazuje da neće očitovati svoje prihvaćanje „boljih žrtava” od junaca i jaraca, sve dok žrtve za grijeh ne budu potpune, a pravi Prvosvećenik odjeven u čast i slavu svoje službe, predstavljeno u promjeni odjeće. U vrijeme prinošenja žrtve za grijeh nosio je samo bijelu lanenu odjeću. Poslije (i obično) nosio je slavne odjevne predmete koji ilustriraju čast i slavu koja mu je dodijeljena. Tijekom Evandeoskog doba, bio je u tijeku prinos žrtve za grijeh i nikakva čast nije bila dodijeljena svećenicima, ali na njegovom kraju dolazi vanjsko očitovanje Božjeg odobravanja i prihvaćanja istih oblačeći slavu i čast na svećenike koji su napravili žrtve, i u blagoslovu *naroda*, za čije grijeha su oni napravili okajanje.

Žrtva paljenica bila je spaljena na žrtveniku u „Dvorištu,” učeći tako da će Bog očitovati svoje prihvaćanje žrtve cijelog Tijela (Glava i dijelovi, ili članovi) u očima svih u stanju „Dvorišta,” naime, *svim vjernicima*. Ali prije ove *manifestacije* vjernicima o Božjem prihvaćanju djela, grupa „jarca za otpuštanje” je poslana, i odjeća Svećenika je promijenjena.

Kao što su bijele haljine nošene tijekom cijelog djela žrtvovanja *pokrivale Tijelo* i predstavljale opravdanje *Tijela*, njihovu čistoću u Božjim očima kroz Krista, tako i „odjeća slave i ljepote,” obučena naknadno, predstavlja slave položaja i djela Crkve u budućnosti, nakon što će nova stvorenja biti usavršena, nakon što će otići s onu stranu „Zastora.” Pranje vodom u ovom trenutku označava da, iako su bijeli odjevni predmeti (pripisana pravednost „Tijela”) sada uklonjeni, to ne označava ponovno pripisivanje grijeha, već dovršenje čišćenja, čineći „Tijelo” *savršenim* u cjelovitosti uskrsnuća – odjevni predmeti slave i ljepote koji predstavljaju slavu, čast i besmrtnost Prvog uskrsnuća u božansku prirodu. Pranje dodatno pokazuje da grijesi ljudi za koje je izvršeno pomirenje ne pridaju ili zagađuju čistoću svećenika.

Tako je okončan ovaj tip razvoja svećenstva i zadovoljenja za grijeh svijeta: ali mi se zadržavamo baciti pogled na nekoliko redaka ovog poglavlja (Lev. 16) ne baš tako izravno povezanih s našom temom.

Redak 17. „I neka *nikoga ne bude* u Šatoru sastanka dok on ne izađe, kad on ulazi u Sveti *predio* [Svetinju nad svetinjama] obaviti pomirenje za sebe, za svoj dom i za svu zajednicu Izraelovu.”

To se ograničenje primjenjuje samo na ovaj poseban dan, jer

Apostol kaže: „u prvi Šator [Svetinju] stalno su ulazili svećenici obavljati bogoslužje, a u drugi [šator – Svetinju nad svetinjama] je ulazio jednom godišnje samo veliki svećenik,” na taj Dan Pomirenja.” (Hebr. 9:7)

Prednosti pravog Tabernakula pripadaju samo onima koji su svećenici – članovi Tijela Prvosvećenika – tako da bilo sada, u prvom od tih nebeskih uvjeta (duhovno *orijentirani*, nova stvorenja u Kristu Isusa), ili bilo kao nadamo se uskoro, u drugom ili usavršenom duhovnom stanju, u jednom ili drugom slučaju bit ćemo jer smo u Kristu Isusu, *nova* stvorenja – više nismo ljudi. „Ali vi niste u *tijelu* [ljudskom], nego u Duhu [duhovno, Novo Stvorenje], ako zbilja Duh Božji prebiva u vama.” (Rim. 8:9)

Redak 28. „A onaj koji ih pali [junca i jarca žrtve za grijeh] neka opere svoju odjeću i okupa svoje tijelo u vodi, i poslije toga neka uđe u tabor.”

Čini se da ovo uči da oni koji su uglavnom bili instrumenti u prijekoru, grđenju i uništavanju Isusove *čovječnosti* (junac) i *čovječnosti* njegova „malog stada” (jarac) za to neće imati *posebnu* kaznu, jer to čine u neznanju – istodobno ostvarujući Božji plan. Mogu se oprati i biti čisti i doći u tabor, tj. u isto stanje kao i ostatak svijeta, od kojih su svi po nasljeđu grešnici, od koji su svi bili otkupljeni iz Adamske izopačenosti i smrti, i od kojih svi čekaju povratak velikog Prvosvećenika i blagoslov koji će se zatim proširiti na sve.

Redak 26. „A onaj koji je pustio jarca kao jarca za otpuštanje neka opere svoju odjeću i okupa svoje tijelo u vodi, a poslije toga neka uđe u tabor.”

To podučava istu lekciju u odnosu na one koji će biti ključni

za dovođenje nevolje i posljedičnog *uništenja tijela* na „veliko mnoštvo” predstavljeno sa „jarcem za otpuštanje.” Oni će biti obvezni dobiti od Gospodina poseban oprost za ta zlodjela, ali na kraju će stajati na istoj osnovi kao i drugi ljudi.

Blagoslovi Koji Slijede Nakon Žrtava „Dana Pomirenja”

Tako je završio tipski „Dan pomirenja”; i Izrael, tako tipski očišćen od grijeha, više se nije računao okaljanim i odvojenim od Boga, nego sada *jedno* s njim. Pravda ih više nije osuđivala, već im je naložila da shvate Božju pomirenu prisutnost u njihovoj sredini, za blagoslov i zaštitu i usmjeravanje u Kanaan odmora i mira.

Antitip „Dana pomirenja” je ovo Evandeosko doba, tijekom kojeg Isus i „njegovo tijelo,” Crkva (na temelju otkupljenja i posljedičnog opravdanja), prinose žrtvu Pravdi, u potpunosti zadovoljavajući Adamov grijeh. Kada djelo pomirenja bude dovršeno, Bog će priznati svijet čovječanstva i smjestiti njegovo utočište među ljudima. Tada će se ispuniti ono što je napisano: „Evo Šatora [Božje prebivalište, proslavljena Crkva] Božjeg s ljudima! I on će prebivati s njima, i oni će biti [postati] njegov narod, i sâm Bog će biti s njima, i biti Bog njihov. I obrisat će Bog svaku suzu s očiju njihovih, i više neće biti smrti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti, jer je prijašnje [vladavina Sotone, grijeha i smrti] prošlo.” I onaj koji sjedi na prijestolju je rekao: „Evo, sve činim novo!” I rekao mi je: „Zapiši: Jer su ove riječi istinite i vjerne.” Otkr. 21:3-5)

Ali dok će svi ovi blagoslovi biti rezultat uspostave Božjeg prebivališta ili svetišta među ljudima („I učinit će mjesto mojih nogu slavnim” – „Zemlja je podnožje mojim nogama”

– Iza 60:13; 66:1), ipak naknadno djelo blagoslova biti će postupno, zahtijevajući Milenijsko doba za svoje ostvarenje; naime Adamska smrt, bol i suze bit će u procesu uništavanja (brisanja). To će početi s drugim Kristovim dolaskom, Kraljevskog Svećenika, ali neće biti potpuno izbrisani sve do kraja Milenijskog doba.

Postupni proces kojim će SE ČOVJEK DOVESTI U savršenstvo bića i puninu harmonije s Jehovom je dobro prikazan u tipskim žrtvama Izraela, prinešenim nakon „Dan pomirenja,” antitipovi kojih žrtava, kao što ćemo uskoro vidjeti, će biti ispunjeni tijekom Milenija.

Da bi se podijelilo ippravno i razumjelo ove tipske žrtve, mora se priznati da je sadašnje Evandeosko doba „Dan pomirenja” prema Bogu *za* opći grijeh čovječanstva; i da u tipu sve žrtve koje dolaze nakon „Dana pomirenja” su predstavljale ispunjenja ili antitipove nakon završetka Evandeoskog doba – tijekom Milenijskog doba – kada se svijet grešnika može pomiriti s, ili biti jedno s Bogom.

Tako možemo vidjeti da *sjedinenje* ima dva dijela – prvo, jedno s Pravdom, koja više ne osuđuje i ne uništava, Adama i njegovu djecu zbog njegova grijeha; I drugo, povratak grešnika u *jedinstvo* s Božjim pravednim zakonima, priznajući ih i poštujući ih. Prva od tih faza *sjedinenja*, ili pomirenja, donosi se gotovo u cijelosti sa Svećenikovom službom u *žrtvama „Dana pomirenja.”* Druga – pomirenje svijeta *sa Bogom*, ili dovođenje onoliko od čovječanstva koliko ih je voljno u puno *jedinstvo* i sklad s Bogom, biti će ostvarena tijekom sljedećeg doba, od strane „Kraljevskog Svećenstva,” proslavljenih kraljeva i svećenika, koji će, predloženi s Mojsijem, biti Veliki Prorok kojeg će Gospodin podići kako bi podučavao i

upravljao narodom; i ako ga neće poslušati bit će odsječeni od života, umrijeti drugom smrću. (Djela 3:23)

Neka se, međutim, jasno uvidi da, iako je svecima, Isusovim sljedbenicima, dopušteno, kako je predstavljeno u „Gospodinovom jarcu,” imati udjela i biti članovima žrtve za grijeh u korist svijeta, to nije zbog toga što su oni po prirodi čišći ili bolji od svijeta; jer cijela Adamska rasa je bila osuđena u njemu; i od njih „nema pravednika, ne, nema niti jednoga” (Rim 3:10) i nitko nije mogao dati *otkupninu* za svog brata. (Psa 49:7)

Njima je ukazana naklonost da sudjeluju u žrtvi za grijeh, kako bi čineći tako mogli s Isusom dijeliti obećanu božansku prirodu i biti njegovi drugovi i sunasljednici. Kako bi im se dopustilo i omogućilo da se prinesu prihvatljivim žrtvama, koristi od Isusove smrti najprije su se primjenjivale na njih, opravdavajući ih ili čisteći. Tako je *njegova smrt* ono što blagoslivlja svijet, *kroz* njegovo Tijelo, Crkvu.